

Dinamikus vonalak

A vonal a legősibb nyomhagyási formák közé tartozik, munkám alapjául éppen ezért választottam. Ez az alapvető képzőművészeti kifejező eszköz amilyen egyszerű épp olyan sokoldalú.

Lehet-e önálló vizuális tárgy?

Míg az építészetben két tér határa úgy a rajzban a legfontosabb eszköz. A tereket, a levegőt és a tárgyakat is egyaránt vonallal ábrázoljuk.

A vonal egyszerűsége megengedi, hogy egyetlen vonással különböző érzéseket, hangulatokat tudjon átadni. A vonal minősége, hossza vagy épp iránya is más érzést vált ki, meghatározza nézőre gyakorolt hatását. Képesek vagyunk vele belső ritmusunk kifejezésére.

Két vonal már képes arra, hogy feszültséget keltsen.

Munkámban megpróbáltam a stabil és instabil kettősét a vonalak apró elmozdulásával bemutatni. Bizonytalanná válik a test egyensúlyi helyzete, ha támaszkodási felület kicsi és nem a legkisebb helyzeti energia helyzetben van, illetve, ha súlypont a forgáspont felett helyezkedik el. Olyan rendszert akartam létrehozni, ami a nyugalmat és a nyugtalanságot egyszerre ábrázolja.

A vonal, mint rendszer már régóta foglalkoztat. Képemen a vonal "teste" és nem pedig az adott forma volt az, ami érdekelt.

Az alap ötlet a makói művésztelep során fogalmazódott meg bennem, ahol a vonallal foglalkoztam, viszont ott inkább a vonal textúrája érdekelt. Ahhoz a munkához az inspirációt Harry Callahan, Untitled című alkotása adta. Majd az ott kialakult vonalas szerkezeteket és vázakat átültetem ebbe a rendbe.

A rész és egész viszonya is különböző, hiszen távolról nem észrevehető hogy a nyomtat több különböző kliséből áll össze, amelyet mindenféle szisztéma nélkül helyeztem el a lapon. Az volt a cél hogy messziről egy folyamatos kép alakuljon ki.

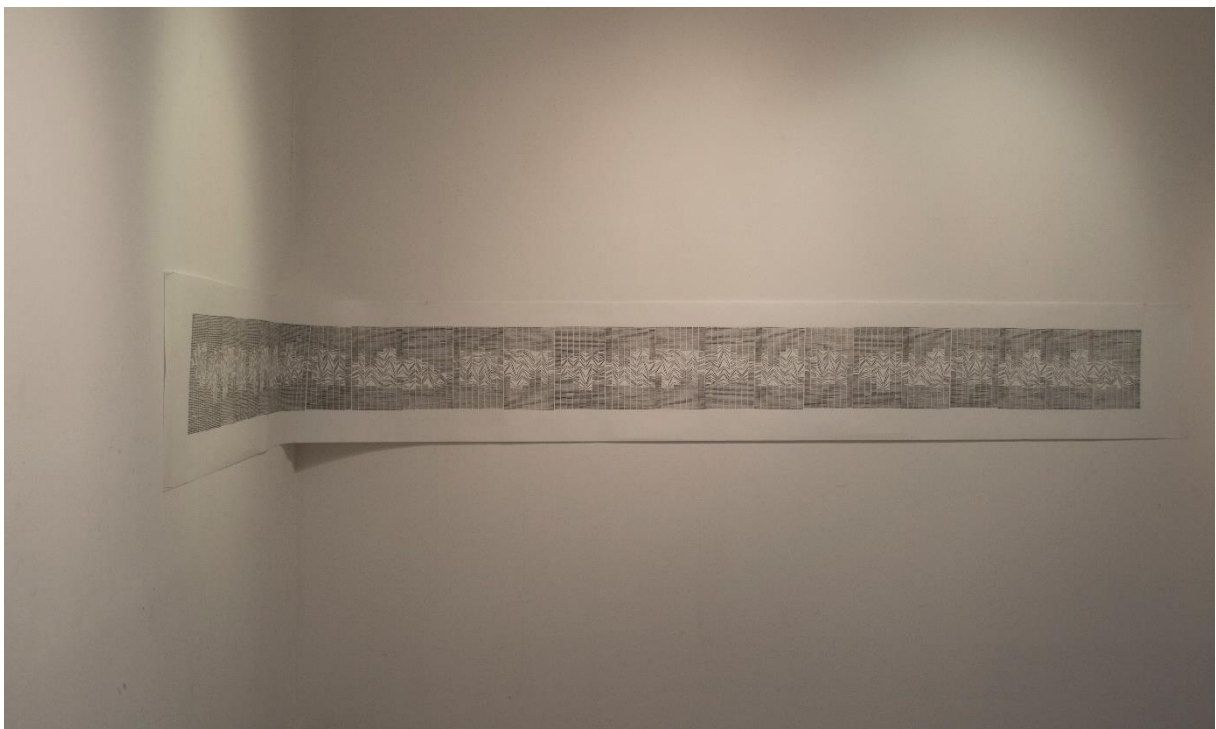
A belső elmozdulásoknak köszönhetően a kép ott feloldódik. Már nem csak a pozitív, de a negatív forma is hozzájárul a kép struktúrájához. A belső fehér felületek arányait próbáltam hasonlóra készíteni.

Az oszlopos elrendezésnek köszönhetően egy pulzáló, lüktető érzést kelt, amely a negatív részek nélkül nem lenne annyira hatásos.

Azok a kilengések, amik csak jelzésszerűen helyezkednek el, arra utalnak, hogy a belső feszültség a körülötte lévő stabilitásra is kihat, amely ettől lassan instabillá válik.

Isaac Asimov idézete illik leginkább az instabil rendszer megfogalmazására, mely így szól:

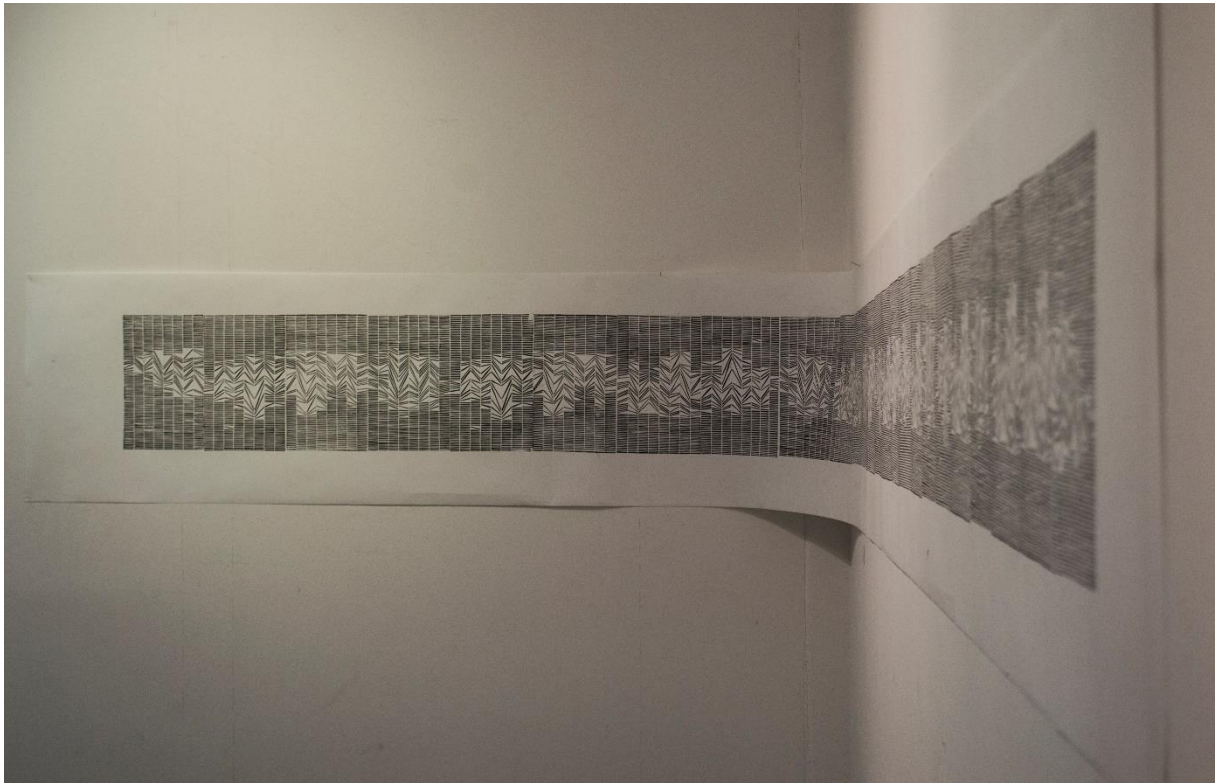
„Az instabilitás maga az élet, mivel az idők végtelenségéig változtatja helyzetét, törekedve saját azonosságának megőrzésére.”

A nyomtatás hossza is erre a végtelenségre utal, egyik végét feltekerve lett kihelyezve, ezáltal a néző nem tudja eldönteni, meddig tarthat még ez a pulzáló folyam.

A párhuzamos szorosan összefüggő szabályosnak tűnő, de enyhén szabálytalan vonalak pedig ritmust adnak az előbb említett oszlopoknak. Viszont a stabilitás sohasem olyan izgalmas és látványos, mint az instabilitás.

A nyomtatás több módon kiállítható, ezzel különböző tartalommal láthatjuk el.

A szűkülő belső szerkezetben a zsúfoltságot szerettem volna érzékeltetni, azt, ahogy ez a pulzáló instabil forma összébb zárul, majd hirtelen újra kitágul. A hatása így olyan, mintha folyna. Akár egy hanghullám, vagy mint a szívverés. A szívverésnél is fontos, hogy stabil és állandó legyen, ugyanakkor időnként ott is bekövetkezik egy olyan állapot, amikor ez kibillen az egyensúlyból és emiatt felgyorsul, szabálytalanná és rendezetlenné válik. Egy zártabb formában ezáltal nyílt struktúrák jöttek létre. A vonalat elemként használtam fel, melyeket az egy előre meghatározott rendszer mentén metszettem ki.

A vonal itt már nem határol, nem ábrázol, szimplán jelölő szerepe van, egy eszköz, amivel bemutathatom az instabilit. Ezzel nem a vonalra, mint eszközre helyezem a hangsúlyt, hanem a témára és a mondanivalóra.

A vonal pedig olyan egyszerű struktúra, hogy ezt engedni hagyja, és nem próbál a lényegen felül uralkodni, annak ellenére, hogy csak egyenesekből áll a kép. A formai szigor csak erősíti a stabilitást.

Ez a kvázi rend és kvázi rendetlenség harmóniában áll egymással.

Nyomatomban öt kliséből áll össze, melyeket különböző képpen helyeztem el a lapon, két klisé ugyanúgy nem kerülhetett egymás mellé, mert szerettem volna elkerülni az ismétlődést. Ezzel is növelve a variálhatóság számát. A kliséket úgy alakítottam ki, hogy miután egy készen volt, a következőt folytatólagosan metszettem mellé, mindkét irányból ezáltal még jobban passzolnak egymáshoz.

A lapon az illesztéseket megpróbáltam akkora távolságra elhelyezni, mint a két oszlop közötti távolságot. Ezzel szintén hangsúlyozva a végtelenséget.

Minél több a vonal, annál több a kapcsolat, ezek a kapcsolatok egy rendszerre vannak felépítve. Az egymás alatti párhuzamos vonalak a folyamatosságot és az állandóságot mutatják, míg a kimozduló egyenesek a kapcsolatok egymásutániségát jelenti.

A vonal, mint elemi kifejezőeszköz jelenik meg a képeken, egymáshoz való viszonyuk alkotja meg ezt a stabil rendszert.